

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. П., 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ЦВЕТОМИР ОЛ. ЦЕНКОВ
като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно гражданско дело № 20234400500218 по описа за 2023 година

Производство по чл. 294 ГПК.

С решение на Н. Районен съд №2 от 03.01.2023г., постановено по гр.д. №256/2022г. по описа на същия съд е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения от М. С. А. , ЕГН *****, в качеството му на правопреемник на ищеца И. С. А. , ЕГН *****, починал в хода на производството против Община Н. за признаване на установено в отношенията между страните, че ищеца е собственик по наследство и давностно владение и на частта от поземлен имот № *** в кв. 50, с площ от 4506.6863 кв. метра, находящ се в с.Н., общ.Н..

Срещу така постановеното решение на НРС е постъпила въззивна жалба от М. И. С., с която същото се обжалва изцяло като неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалния закон. Посочено е, че в срока за въззивно обжалване въззивникът се е снабдил от СВ при РС-Н. с писмено доказателство, с което не е разполагал - публично завещание на пращядо му А.А.П., вписано в нарочната книга на 18.02.1946 г. с рег. № ***, като на стр. 2 от него в т. 4 завещателят се е разпоредил с половината от притежаваното от него дворно място в с. Н., Средната махала,

цялото с площ от около 9 дка, в завещаната част влизат къща, хамбар, мутвак, курник и други сгради при съседни на завещаната част — улица, И. Т., мера и останалата част от дворното място. Завещателното разпореждане е направено в полза на дядото на въззивника и син на завещателя С. А. А. и е оформено като публично нотариално завещание по см. на чл. 62 от ЗН (обн. 1890 г. и отм. 1949 г.) и има характер на частно разпореждане според чл. 45 ал. 2 от същия закон. На това основание и в разписния лист дядото на въззивника С. А. А. е вписан като собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от УПИ *** и УПИ *** в кв. 50 по първия дворищно-регулационен план на с. Н. от 1923 г., като това обстоятелство и последващите трансформации на имота с приемането на следващите регулационни планове на селото и придаването на нови идентификатори са отразени подробно в приетото заключение на в.л. С.С. по изслушаната съдебно-техническа експертиза. През 1968 г. е приет нов общ регулационен план на с. Н., одобрен със Заповед № 524/14.03.1968 г. на Председателя на ОНС-П., съгласно който на имота на дядото на въззивника е придаден нов идентификатор и същият се трансформира в УПИ *** с намален размер от 1 480 кв.м., тъй като крайната регулационна линия на с. Н. преминава през него и му отнема спорната площ от 4506.68 кв.м., която остава извън регулация, което е установено от заключението на ВЛ и от записванията в разписните книги. Този извод косвено се потвърждава и при съобразяване на публичното завещание на А.А.П., според което завещаната половина от дворното място в полза на дядото на въззивника е граничеща от една страна с мера, т.е. имотът е бил на крайната регулационна линия на населеното място. Навеждат се доводи, че чрез разпита на двамата свидетели, проведен в с.з. от 03.10.2022 г. не се цели установяване на придобивна давност срещу ответника, а единствено обстоятелството, че спорния имот винаги е ползван от праводателите на въззивника, при това изцяло ограден с пълната си площ от 5986.68 кв.м., независимо, че част от него — претендираната площ от 4506.68 кв.м. е била извадена от регулация с одобрения със Заповед № 524/14.03.1968 г. на Председателя на ОНС-П. общ регулационен план на с. Н.. Твърди се, че това не е намерило никакво външно проявление за собствениците, дядото и бащата на въззивника са продължили да ползват дворното си място изцяло, така както са го притежавали преди приемането на действащата регулация. В жалбата е посочена съдебна практика — решения на ВКС, препращащи и към ТР № 104 от 26.06.1964 г. на

ОСГК на ВС, съгласно която собствеността на членовете на ТКЗС върху внесената от тях земя, включена в регулационния план на селището, се запазва в нейните реални граници по силата на чл. чл. 11, ал. 2 от Примерния устав на ТКЗС от 1950 г. Изяснено е още, че по силата на 216-о Постановление на Министерския съвет от 8 ноември 1961 г., стопаните - кооператори запазват правото си на собственост в реални граници върху дворното място с жилищните и стопанските сгради и, когато дворните места са били включени в регулационния план при приемането им за членове на ТКЗС, но по-късно тези дворни места са били изключени от регулационния план. Въззивникът счита, че приемането на общия регулационен план на с. Н. през 1968 г. няма за правна последица принудителното отчуждаване на спорната площ земя и не лишава неговите праводатели от собствеността върху нея. По тази причина и в разписните листове, придружаващи регулационни и кадастрални планове в годините, като собственици на имота са записани бащата на въззивника И. С. А. и неговия дядо С. А. А., а както и НРС е посочил, ВКС приема записванията в разписните листове като възможно косвено доказателство за собственост - решение № 114 от 13.07.2012 г. по гр.д. № 986/2011 г., II гр.о. В заключение въззивникът моли Окръжния съд да отмени обжалваното решение на НРС като необосновано и противоречащо на материалния закон и вместо него да постанови друго, с което да бъде уважен предявения иск. В съдебното заседание на 26.04.2023 г. въззивникът М. С. лично и чрез своя пълномощник адвокат О. Л. от ПАК поддържа подадената въззивна жалба и моли съда да я уважи. Претендират се и направените разноси, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Въззиваемата страна Община Н. не е депозирала писмен отговор в срока по чл. 263 ал. 1 ГПК. За съдебното заседание на 26.04.2023 г. от Община Н. , чрез адвокат С. П. от ПАК е депозирано писмено становище, в което е посочено, че въззивната жалба е основателна. Общината не е актувала имота на въззивника и няма претенции относно собствеността на въпросното дворно място. Посочено е, че Общината не е съобщила промените в регулацията през годините и наличието на частна собственост. Изразено е становище, че е допусната техническа грешка, повлияла на намаляването на границите на населеното място на селото, както и това, че имотът на въззивника е краен, част от него попада в регулация, част от него извън регулация. В

заключение Община Н. не оспорва наличието на собственост на И. С. А. и неговият правопреемник М. И. С. на ПИ №*** по плана на с.Н.,Община Н. с площ по кад.план 5986,68лв.,по действащия регулационен план на селото – поземлен имот I-***,в кв.50 по плана на селото.

Окръжният съд като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства,приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК ,от надлежна страна ,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е предявен иск с правно осн.чл.124 ал.1 ГПК от И. А. С. срещу Община Н. ,с който ищецът претендира да бъде признато за установено спрямо ответника,че е собственик на част от поземлен имот №*** с площ от 4506,68 кв.м по плана на с.Н. , Община Н. по кад.план,одобрен със заповед №РД-02-14-942/99г.,извън регулация,целия имот с площ от 5986,68 кв.м.

С писмения отговор по чл.131 ГПК ответникът Община Н. е признал предявения иск,взето е идентично становище като това в отговора на въззивната жалба,че искът е основателен и Община Н. не оспорва правото на собственост на И. С. А. и неговият правопреемник М. И. С. върху процесния имот.

За да отхвърли предявения иск,НРС е приел,че ищецът не е установил по какъв начин неговият наследодател е придобил и правото върху предмет на спора,а именно разликата до претендираните 5986,68кв.м,т.е. площта от 4 506,68 кв.м.Относно записванията в разписния лист към кадастралния план съдът е приел,че не следва да им се придаде решаващо доказателствено значение,че няма данни наследодателят на ищеца да е единствен негов собственик.Изложени са доводи,че процесният имот има статут на частна общинска собственост и същият би могъл да бъде придобИ. по давност след 01.06.1996г.,но с оглед нормата на §1 от Закона за допълнение на ЗС,в сила от 31.12.2017г.,предвиждаща,че давността за придобИ.е на държавни и общински имоти спира да тече до 31.12.2022г.,е счел ,че ищецът не се легитимира като собственик на имота извън регулация с площ от 4 506,68 кв.м.на соченото оригинално правно основание,тъй като давност в негова полза не е могла да тече през сочения период.Тези правни доводи и

съображения на НРС не кореспондират със събраните по делото доказателства и не се възприемат от въззивната инстанция.

Безспорно е, че след завеждане на ИМ ищецът И. С. А. е починал на 29.06.2022г. Видно от представеното удостоверение за наследници № ***г. издадено от Община П. негов единствен наследник е сина му М. И. С., конституиран на основание на чл.227 от ГПК като ищец в процеса, в настоящото производство въззивник.

Няма спор, че съгласно констативен нотариален акт за собственост № ***, том ***, дело № 346/1994г. на районен съдия при НРС, първоначалният ищец И. С. А. е признат за собственик по наследство и давностно владение на ДВОРНО МЯСТО от 1 480 кв.м., съставляващо парцел I, с пл. № ***, в стр.кв.50 по плана на с.Н., ведно с построените в него жилищна сграда от 90 кв.м., масивна лятна кухня от 40 кв.м., при съсед: улица, мера, мера, Н.С. С.. Съгласно актуалната скица на този имот/л.7 от делото на НРС/, УПИ I-*** в кв.50 е записан на И. С. А. на основание гореописания нот.акт №***/1994г. и на С. А. А./баща на И. А./ на основание публично завещание №31/1946г. В същия смисъл е и отразяването в разписния лист към проекта за дворищна регулация на с.Н./л.12/, където парцел *** е обозначен като двор с площ от 1480 кв.м., собственост на И. С. А. по нот.акт №***/1994г. и на С. А. А. по публично завещание №31/18.02.1946г.

Пред въззивната инстанция бе прието като доказателство заверен препис от въпросното публично завещание на А.А.П. /прадядо на въззивника/, вписано в нарочната книга при РС Н. на 18.02.1946г., с рег. №31. Съгласно завещанието А.П. е завещал на сина си С. А. А. описаните недвижими имоти, в т.ч. и половината от притежаваното от него дворно място в с.Н. с площ от около 9 дка, като в завещаната част влизат къща, хамбар, мутвак, курник и други сгради, при съсед: на завещаната част: улица, И. Т., мера и останалата част от двора на завещателя/стр.2, т.4/.

От представеното удостоверение за наследници № 173/28.06.2022г. издадено от Община Н. се установява, че С. А. А. в полза на когото е завещанието от 1946г. е починал на 15.01.1972г., като е оставил за наследници син С. С. А., поч.1995г., дъщеря Т. С. а Г. а, поч.2003г. и син И. С. А. /баща на въззивника и първоначален ищец/, посочени са останалите наследници на този наследодател-низходящи на неговите деца.

По делото е назначена съдебно-техническа експертиза. От заключението на ВЛ С.С.,което не е оспорено от страните и като обективно и компетентно съдът възприема изцяло се установява,че съгласно първия дворищно-регулационен план на с. Н., одобрен със заповед №2862/ 1923год. Указ №225/12.08.1925год. , *** и УПИ *** кв.50 са записани на наел. на А.П. и на С. А. А., съгласно публ. Завещание №31/18.02.1946 год.Площта на тези два имота по отменения дворищно-регулационен план на с. Н. от 1923г. измерена графично е 7271 кв.м., от които ***-2905 кв.м. и УПИ ***- 4*** кв.м.Впоследствие е изготвен нов дворищно- регулационен план,одобрен със Заповед № ***24/14.03.1968год., който действа към настоящия момент, съгласно който от двата *** и УПИ *** кв.50 /на наел. на А.П. и на С. А. А./ се образуват ПИ *** и ПИ ***, като част от ПИ *** е изваден от регулация,като в регулация остава само УПИ *** с площ 1480 кв.м.и УПИ П-*** с площ 1440 кв.м.ВЛ е посочило,че съгласно действащия регулационен план на с. Н., одобрен със Заповед № ***24/14.03.1968год., процесният имот представлява УПИ ***, кв.50 по плана на селото и същият е с площ измерена графично по плана 1480 кв.м. и е записан в разписния лист към плана на наследници на С. А. А. и И. С. А..Видно от заключението и действащия и отменения регулационни планове не са приложени на място,а действащият кадастрален план на с. Н. е одобрен със Заповед №***/1999год. Според действащия кадастрален план на с. Н. от 1999г., процесният имот е отразен като имот №***, с площ 5986,68кв.м. и е записан в разписния лист на името на И. С. А.. При съпоставяне на отменения дворищно регулационен план и действащия кадастрален план на с. Н., ВЛ е установило, че *** от 2905кв.м. и УПИ *** от 4*** кв.м. по отменения регулационен план от 1923г., Указ №225/ 12.08. 1925год. и имот №*** по действащия кадастрален план са идентични.Имотът отразен по действащия регулационен план като УПИ ***, кв.50 по плана на с. Н., с площ 1480 кв.м. , представлява част от имот №***, попадащ в урбанизираната територия на с. Н..Установено е от ВЛ,че имотите на наследници на А.П. и на С. А. А. не са актувани като общински.Кадастралната карта, одобрена със Заповед № РД-18-258/22.04.2019 г. на ИД на АГКК е изготвена само за землището на с. Н., но няма изготвена и влязла в сила кадастрална карта за населеното място.Установено е от ВЛ,че в имот с идентификатор ***, с начин на трайно ползване за друг вид застрояване, целият с площ 9116кв.м., попада част от

имот №*** по кадастралния план на с. Н. Заключение на ВЛ е, че ПИ №*** е с площ 5986.68 кв.м. и е записан на И. С. А., съгласно действащия кадастрален план на с. Н. от 1999 г., част от ПИ №***, попада в обхвата на имот с идентификатор ***, съгласно кадастралната карта и кадастралните регистри на землището на с. Н., одобрена със Заповед № РД-18-258/22.04.2019 г. на ИД на АГКК. Частта от имота, изключена от регулацията на с. Н. е с площ 4506,68 кв.м., съгласно одобрения със Заповед № ***24/14.03.1968 год. действащ регулационен план на селото, а част от имота с площ 1480 кв.м., представляващ УПИ ***, кв.50 по плана на с. Н. е в регулацията на населеното място. Посочено е, че процесният имот е отразен в кадастралния план на с. Н. под №*** и е записан на И. С. А., както в разписния лист на действащия кадастрален план, така и в разписния лист на действащия регулационен план. Според експертизата няма данни някой от собствениците на съседните имоти и на процесния имот да е поискал възстановяване на земята по реда ЗСПЗЗ, няма данни процесната земя да е внасяна в ТКЗС или да е включена в кооперативните земи, респективно в документите на бившето ТКЗС, няма данни имотът да е одържавяван. Според ВЛ след като имотът съществува в цялост в действащия кадастрален план на с. Н. и частично в регулационния план на с. Н., като УПИ ***, кв.50, той е в урбанизирана територия. Към заключението на ВЛ С. е изготвена комбинирана скица на имота на С. А. А. и И. С. А., като имотните граници по отменения дворищно регулационен план от 1923 г./УПИ *** и УПИ ***/ са обоени в синьо, по действащия регулационен план в червено и по действащия кадастрален план на с. Н. в черно.

В хода на съдебното дирене са събрани и гласни доказателства. От показанията на свидетелите В.Ц.К. и И.Б.Х., съседки на процесния имот се установява, че имотът първо е бил на дядото на ищеца, а след това на баща му, че дядото е имал брат и сестра, които са си разделили дворовете, като са притежавали дворно място в селото от 5 дка, където са живеели техните семейства. Свидетелката К. посочва, че двамата братя И./баща на въззивника/ и С. са си разделили имота, а на сестра им не е даден дял от двора, тъй като се е омъжила на друго място. Същата твърди, че имотът е 5 дка, тъй като са говорили с бащата на ищеца, че тя самата има подобен проблем, водени са дела, тъй като е плащала данък за 7 дка двор, а се е оказало, че има 1 дка. Според свидетелите имотът е на И. С., като първоначално го е ползвал

дядото на ищеца С.,а след това И.,като братът на И.-С. е ползвал друг двор,отделно от процесния.

При съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът приема,че наследодателите на ищеца никога не са загубвали правото на собственост върху процесната част с площ от 4506,68 кв.м. ,част от ПИ №*** с обща площ 5986,68 кв.м.,изключена от регулация,съгласно приетия през 1968г.и действащ регулационен план.Установи се от показанията на двете разпитани свидетелки,съседки на имота,че независимо,че част от дворното място,в което са изградени жилищната сграда и др.постройки е извадена от регулацията на селото с плана от 1968г.,бащата и дядото на ищеца са продължили да ползват това дворно място с площ около 5 дка,т.е.в цялост, така както са го притежавали и преди приетия регулационен план. Установи се от приетата експертиза,че този план не е приложен.Тази част от имота,макар и извън регулация винаги е ползвана като част от дворно място , където е изградена къщата и другите постройки ,двора е бил ограден с ограда, в него наследодателите на ищеца са отглеждали различни култури за задоволяване нуждите на домакинствата си.Установено е от приетата експертиза,че съгласно първия дворищно –регулационен план на с.Н. от 1923г.,т.е. преди 100 години , имотът към онзи момент УПИ*** от 2905 кв.м.и УПИ *** от 4*** кв.м.,в кв.50 първоначално е записан на наследници на А.П./прадядо на ищеца/,а впоследствие в резултат на публичното завещанието,вписано в нарочната книга при НРС с рег.№31/18.02.1946г. ,1/2 ид.ч от УПИ*** и от УПИ *** в кв.50 в разписния лист са записани като собственост на С. А. А. /дядо на ищеца/.Категорично от заключението на ВЛ и изготвената комбинирана скица е установено ,че е налице идентичност между УПИ *** от 2905 кв.м.и УПИ *** от 4*** кв.м.,в кв.50 по отменения дворищно регулационен план на селото от 1923г.и имот №*** ,целия с площ от 5986,68 кв.м.по действащия кадастрален план. С приетия през 1968г. регулационен план на с.Н.,действащ и към момента от така обособените два УПИ с обща площ около 7271 кв.м.са образувани ПИ *** и ПИ **,като част от ПИ ***е изваден от регулация.В регулация остава само УПИ I-***с площ от 1480 кв.м. и УПИ II-*** с площ от 1440 кв.м.С приетия през 1968 г.нов регулационен план на с.Н. част от имота-дворно място с изградените в него жилищна сграда и други постройки, собственост на дядото на ищеца се трансформира в УПИ I-*** с намален размер от 1 480 кв.м.,а останалата част

от дворното място с площ от 4506,68 кв.м.се отнема и остава извън регулация,доколкото крайната регулационна линия минава през имота,явяващ се на края на селото.Тази част не е одържавявана,нито е внасяна в ТКЗС , няма данни да е провеждана процедура по отчуждаване или обезщетяване на собствениците,като се установи,че имотът,макар и извън регулация винаги е ползван само и единствено като дворно място.С приетия през 1968 г.регулационен план на селото,с който част от имота на наследодателите на ищеца,представляващ дворно място е изваден от регулация няма за последица принудително отчуждаване на спорната площ земя,нито лишава действителните собственици от правото им на собственост върху тази площ от дворното място.Тази част от имота не е станала собственост на Държавата към 1968г.,съответно не е преминала в собственост и на Община Н. през 1991г.,когато влиза в сила ЗМСМА. Необосновани на доказателствата по делото са изводите на НРС,че тази част от имота е частна общинска собственост.В случая нормата на чл.25 ал.1 ЗСППЗЗ, предвиждаща,че земеделската земя,която не принадлежи на граждани,ЮЛ или държавата е общинска собственост не намира приложение. Процесната част от имот,извън регулация винаги е ползвана като дворно място и така е отразявана в разписния лист още от 1923г.,като няма данни в някакъв момент тази част да е била със статут на земеделска земя.Община Н. нито твърди,че спорната площ е общинска собственост,нито има претенции към този имот ,извън регулация,напротив признава предявения иск и правото на собственост на ищеца и неговия праводател върху имота. Съгласно актуалната скица на ПИ ***/л.6 от делото на НРС/целият имот с площ от 5986,68 кв.м.,е записан на И. С. А. по разп.лист, вкл.и частта от имота в регулация.По издаденото от Община Н. удостоверение за данъчна оценка,също целия имот с площ от 5 986,68кв.м.е записан на бащата на ищеца И. А..

Окръжният съд не споделя изводите на НРС,че не е доказано правото на собственост на наследодателя на ищеца върху процесната част от 4 506,68 кв.м. Записванията в разписните листове безспорно не създават вещни права и не са титул за собственост,но са възможно косвено доказателство за собственост.При липсата на други доказателства,оборващи тези записвания, съгласно които имотът вече 100 години,считано от 1923г.се води собственост на прадядото,на дядото и на бащата на ищеца,при установения с

категоричност факт,с оглед депозираниите свидетелски показания от съседи на имота,че този имот,в който се намира и жилищната сграда,както и др.постройки винаги е ползван като дворно място от дядото и бащата на ищеца и техните семейства,неправилно първоинстанционния съд е приел,че правото на собственост не е доказано.Фактът,че ищецът не е единствен наследник на С. А. А.,в полза на когото е направено завещанието и е вписан като собственик на ½ ид.ч.от дворното място с изградените в него сгради в разписния лист е ирелевантен към предмета на спора.В случая не е налице спор за собственост между наследниците на С. А. ,а спорът е с Община Н.,която признава правата на ищеца и неговия праводател върху процесния имот.

По изложените съображения,Окръжният съд счита,че предявеният установителен иск с правно основание чл.124 ал.1 ГПК е основателен,доказан и следва да бъде уважен.

При този изход на процеса и на основание чл.78 ал.1 ГПК Община Н. следва да заплати на М. С. направените разноски за двете съдебни инстанции общо в размер на 1415,05лв.,съответно в размер на 713,37лв.разноски пред първата инстанция/внесена ДТ 253,37лв.и 460лв.за ВЛ/и разноски в размер на 701,68лв.за въззивната инстанция/ДТ за жалбата 101,68лв.и 600лв.адвокатско възнаграждение/.Не са налице и двете предпоставки на чл.78 ал.2 ГПК за освобождаване на ответника от разноски. Община Н. е признала предявения иск,но с поведението си е дала повод за завеждане на иска и с оглед изхода на спора дължи заплащане на направените от ищеца разноски.

Водим от горното ,Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА на осн.чл.271 ал.1 ГПК решението на Н. Районен съд №2 от 03.01.2023г., постановено по гр.д. №256 за 2022г.по описа на същия съд **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА за УСТАНОВЕНО на основание чл.124 ал.1 ГПК по отношение на Община Н.,представявана от кмета И.М.С.,с адрес гр.Н.,ул.“****“№ ***,че М. И. С.,ЕГН *** от гр.П. ,ж.к.“****“бл.***, вх.***,

ап.***, като правопреемник, наследник на ищеца И. А. С. ,поч.на 29.06.2022г.,е собственик по наследство и на частта от ПИ *** по плана на с.Н. с площ от **4506,68кв.м.**,изключена от регулацията на с.Н., съгласно действащия регулационен план на селото,одобрен със Заповед № ***24/14.03.1968г.,а по действащия кадастрален план на с.Н. имот №*** с площ от 5986,68 кв.м.,при съседни на целия имот:имот №*** на Р.Р.М.; ул.“***“;имот №***-,***“ЕООД;имот №***-общински и мера.

ОСЪЖДА на осн.чл.78 ал.1 ГПК Община Н.,представявана от кмета И.М.С.,с адрес гр.Н.,ул.“***“№ *** **ДА ЗАПЛАТИ** на М. И. С.,ЕГН *** от гр.П. ,ж.к.“***“бл.***, вх.***, ап.*** деловодни разноси за двете съдебни инстанции в размер **на 1415,05лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280 и следв. от ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____